

ANDIRIN'DA BAHARI SOLUKLAMAK

Bir nevbahar vaktidir, alır sazı Karacaoğlan eline, bakıp taa uzaklarda tepeleri karlı, ihtişamlı dağları -Torosları- görür; ihtimal ki başını şöyle bir çevirir, yemyeşil, uçsuz bucaksız bir ova ayaklarının altındadır ve başlar türkünün ezgisi “Çukurova bayramlığın giyerken/ Çıplaklığın üzerinden soyarken/ Şubat ayı kış yelini kovarken/ Cennet dense sana yakışır dağlar.” İşte Andırın, ozanımızın dilinde cennet diye nitelenen dağların içinde bir yerlerde gizli saklı durmakta, yaşayanlarını nice güzelliklere gark edeceği baharı beklemektedir. Çukurova'ya şubat yeliyle gelen bahar bir vakit olur ki bu toprakları da muştular. Çocuklar usus usul başlarını kapılardan çıkarırlar, kışın izi kaldı mı diye meraklı meraklı. Bakarlar ki güneş şavkını esirgemiyor, koştururlar dışarı, annelerinin “Evladım, üzerine bir şeyler al, soğuktur daha” demesi kulaklarında sadece bir fısıltıdır, aldırılmazlar; koşarlar, koşarlar...

“Bülbül ne yatarsın bahar erişti/ Ulu sular göl olduğu zamandır/ Kat kat oldu gül yaprağa karıştı/ Gene bülbül kul olduğu zamandır” der Karacaoğlan; der ya bülbül durur mu, gül durur mu, sular, kuşlar, börtü böcek durur mu, mini minnacık kuzular zıplayıp oynamadan, ya mor menekşeler su kenarlarında boy göstermeden durur mu; onlar durmaz da yüreği ezelden sıcak olan insanoğlu hiç durur mu? Ol vakit durmak vakti değildir; söyleşmek, sofralar kurup takalarda misafir ağırlamak, cümbür cemaat mesire yerlerinde -Kırksu, Kal altı, Başkonuş, Kirazlıdere, Fındıklıdere, Karasu havzası, Kayıranlı- görünmeye başlamak zamanıdır artık. Bahar ki gelmiştir, yeşertmiştir her bir yanı, çağlatmıştır suları, ısıtmıştır havayı. Bu soğuk yayla memleketinin sıcak yürekli insanları sıcak toprakla buluşmuş, ılık hava onlara yarenlik etmektedir. Her şey asli rengine bürünmüş, pırıltılarını takınmış ışıldamakta ve gözlerimize bir bayramı yaşatmaktadır. Durmak vakti değildir gayrı, yeşilin her bir tonunu bürünmüş bu dağ yamaçlarında, bu buz gibi su kenarlarında, bu yeşillikler diyarı Andırın'da.

“Bir ilkbahar sabahı güneşle uyandın mı hiç? ” diye seslenir şair, sabah güneşiyle uyanıp günü aydın etmenin mevsimi gelmiştir. Kışın üzerlerimizden zorla attığımız yorganlar daha hafiftir artık, uyanıveririz. “Bu sabah mutluluğa aç pencereni/ Bir güzel arın çünkü kederinden/ Bahar geldi bahar geldi güneşin doğduğu yerden/ Çocuğum uzat ellerini” der Ataol Behramoğlu Bahar Şiiri'nde. Dem mutluluk demi, zaman kederden arınma zamanıdır. Karakoç bilir ya bizi, bu diyarları, bu toprakların mevsimini; Anadolu'nun çocuğudur ya “Eğri yollar yaylaların kuşağı” yakıştırmalarını yapıverir. Eğri, kıvrımlı çoğu kere tozlu yollar göz ve gönül açıcı yaylalara ulaştırır bizi. Kimi vakit Çığışar, kimi vakit Halbur, Kümbetir, Meryemçil kimi vakit Akifi'yedir durağımız; ressamın fırça darbelerinden çıkarcasına coşkun yeşilli yaylalığımız, yüreğimizi genişleten tertemiz havayı ta en derinde kıvrım kıvrım damarlarımızın تنها köşelerine kadar çektiğimiz tariflerden azade mekânımız. Yaşamak, yaşamak, yaşamak...

Kelimelerin büyüğü dünyasının anlatamadığı yoğunluktaki his çöşümlerinin yaşandığı su ve yeşilin içinde bu mevsimi yaşamak bir başkadır. “Şimdi Kırksu'da kuş cıvıltılarını, su şırıltılarını dinlemek vardı be” diye bir söz gayrı ihtiyari ağzımızdan dökölüvermez mi kimi zaman? “Burada” olamamak baharda daha bir oturmaz mı gurbetteki her Andırınlının yüreğine? “Yaylacılar” bağ bahçelerini düzenleme bahanesiyle akın akın yollara düşmemiş midir? “Ohh” nidasıyla nefesimizi dağ zirvelerine doğru savurduğumuz kaç yer vardır ki şu dünyada? Sözün bitip hislerin algıya-yabil-diği yerdeyizdir. Biliniz ve biliriz ki dostlar buralarda baharı soluklamak bir başkadır.